

גיל

הזקנה בראי -
מי היא?
שבועים שנה -
ואחת -
של מי?
היא תולשת
נרקיסים
בבצה,
אוספת פטריות
לאחר-גשם,
באדמת-השקל-
הדשנה השחורה
קופצת על הנס -
עם שקיעה,
לדקרה אחרונה
לפני בוא הליל;
הוטפת עליה
ביצה
בוצת אותם
להעלות מחוץ
אלף קנדיס
ואחד
מרכזים בעיניה,
בלבה:
לעג, וצם, חבה -

ועתה היא נרדמת
בצמרות ארנים
חבוקה בורעותיהם
הבשומות.
בת השבועים ואחת - - -

מוקדש

לבני השבועים שלנו
החוגגים השברע.

מס, 1231 -
כ"ה בסדרן תשנ"א - 7.6.91.
כ פ ר ה נ ש י א
עלון פנימי

אסתר ראב

חזל טוב... חזל טוב

ימי הולדת

לז גרשמן	10/6
גלעד מסר	
גדעון ביטו	11/6
לוי גנסלב	12/6
מורן עמית	14/6
רחלי פוקס	15/6

ימי בישואין

טוטסי וג'קי עמר	12/6
יעל והנרי שפרונג	13/6
דוט ושמעון שיינגזיכט	
תמר ואורן קולינס	14/6

בן בנלך

מזל טוב רהרבה נת
להורים - אמנון ומרים
לסבים - מיכל ומוסי
ולכל בני המשפחה.

תודה על כל האיחולים, הערות
העזרה בגילויי ההשתפר
בעת מחלתי. בשעה כזאת עוזרת
התמיכה החמה של החברים.
ושאול מבקש להודות:
מרכזי רונח, שיניים נכו' -
רק שהעזרה ההדדית, כפי שראינו,
לא תשתנה.

ציפורה

מה נשמע?

מי צריך את דברי הכפר כשהעתונות מלאה על כפר הנשיא, הטלנוויזיה, והרדיו לא מפסיקים לדנוח עלינו ולאן שלא תפנה: "אה - כפר הנשיא! אתם - אתם אלה שמייבשים את הירדן!"

אז טוב שיש לנו דנוח כמעט יומי מ"צורת" רמה שלא אכתוב היום - (יום ג') עד יום שישי יהיה כבר מיושן. דבר אחד אפשר ללמוד מכל המצב הזה: כשהתקשורת תופסת פקוד, היא לא מרפה ממנו, ומי שיותר קולני הוא גם נשמע יותר טוב. מה עוד למדנו? שחצי אמת זו לא אמת, שאפשר לסלף, אפשר להיות חד-צדדיים ובסך הכל הרוב זה רק פוליטיקה.

ובין לבין קרו כמה דברים במשק שלא כל כך קשורים לירדן.

אנו מברכים את צילה מסר שחזרה משהייה ממנשכת בחנ"ל ומאחלים לה קליטה טובה. והצלחה לדובי שזו גיחתו הראשונה אי-פעם לחו"ל, וברוכים הבאים גם לגילי ולשרית (ורלפין) שחזרו למשק, לחתונה וללימודים. בהצלחה.

נכשמדברים על קליטה, האם ראיתם את הערמות של בגדים, נעלים, וצעצועים שנאספו עבור העולים החדשים מאתיופיה? היה ממש מרגש לראות את ההענות המהירה של החברים לבקשת ציוד לעולים. ישראל שהוא אחראי לעולים שהגיעו לאילת השחר, מסר שמנסים עכשיו להתארגן לאולפן וכתות לימוד לילדים. בינתיים יש סכסוך עם הזרם הדתי, שרוצים לשלוח את המורים שלהם וכמובן אנו דורשים ללמד בדרך שלנו.

ואלינו הגיעה משפחה רוסית חדשה שלמדו באולפן ב"הסוללים" וזו תקופתם השניה - כלומר בית שני במולדת. מרינה היא רופאה ומשתלמת בצפת, וולדימר, מהנדס אלקטרוניקה ועובד במקצועו במשק. להם ילדה בת 5, שמה יוליה והיא בגן שקד. ברוכים הבאים וקליטה מהירה וטובה.

והנה דו"ח שקיבלתי מחוג הבריגד' המקומי: בשבוע שעבר התקיים פסטיבל הבריגד' הבינלאומי השנתי ובו משתתפים טובי השחקנים מהארץ וגם מספר שחקנים בינלאומיים מייצגים את ארצותיהם. כרגיל, השתתפו שחקנינו, והפעם בהצלחה גדולה, יוני ורני הצליחו באחד הסבובים של חרות משנה להשיג מקום ראשון. אדי ושלופה, באותה תחרות, פעמיים מקום ראשון ו יכום, מקום שלישי. בתחרות הראשית, מתוך 420 זוגות זכו אדי ושלופה במקום 29, ובתחרות הקבוצות, מתוך 120 קבוצות, זכו הנרי, אדי ושלופה (פלום שחקן מגו-ן) במקום התשיעי המכובד, כולל נצחון על הקבוצה הלאומית של בריטניה!

המשך - "מה נשמע"

ולבסוף נקרוה שנשמע פחות על כפר הנשיא בכלי התקשורת - ויותר מעל דפי דברי הכפר.

רבניזמת זכ ובתקרוה שנעברר גם את זה.

שבת שלום

יעל נ.

בדיחת השבוע

ביום שני בבוקר ג'וני פוגש את טומי
בדרך לאוטובוס הנוסע להפגנה בירושלים
ולפגישה בוועדת הפנים.

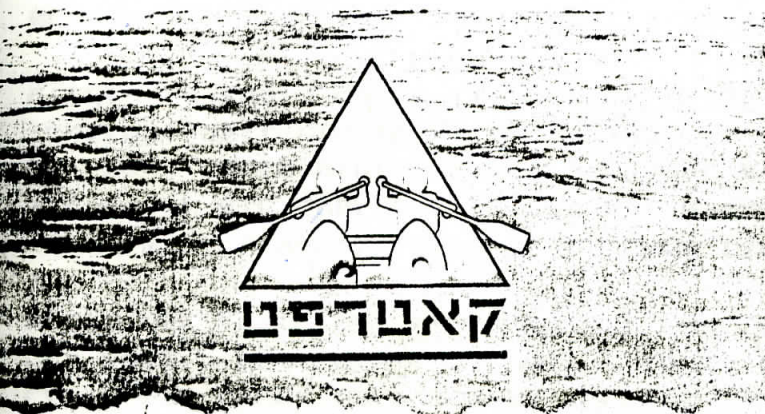
"נו, טומי, הפכת למסביר המרכזי"

הוא עוקץ בידידות.

טומי לא נשאר חייב -

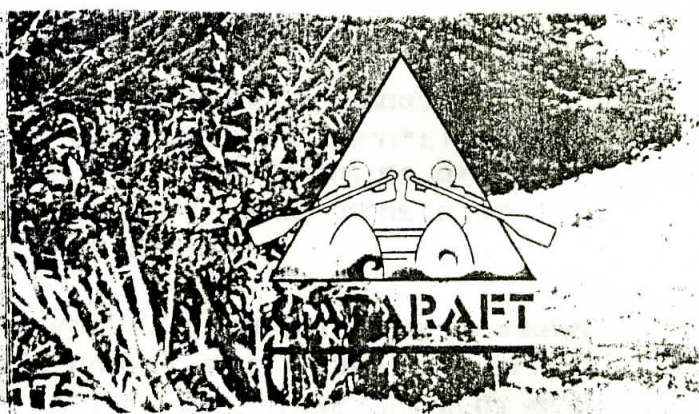
"לא - הפכתי למסביר לצרחן!"

פן נוסף לכפר הנשיא -

ניווט קאטראפט בירדן

הזרמן יעלמי להחזרה מועדלת במות המסל החדש -
ועם חוקה הקאטראפט בירדן החדשה

The Jordan River
Cataract Run

A Whitewater "Play Boe"
Discover a first-class adventure
on the Jordan River - new in Israel

Come and paddle your troubles away...

30 לזכרו של מיכאל דוארי

יצא לי לעבוד בכפיפות למייקל ובצמוד אליו תקופות ארוכות. תמיד היה ביננו שיתוף פעולה מלא והבנה לדרכי פעולה גם אם היו לא פעם חילוקי דעות וגישות שונות. מייקל תרם לי רבות מאישיותו ובעיקר לימד אותי "להמשיך ולהיאבק על דעותיך - לא להתיאש ותמיד לחפש פתרון מתאים".

ישבתי בערב הזכרון למייקל והקשבתי לרבים מידידיו אשר ציינו את הכושר והדחף שהיה לו כיזם להקמת פרויקטים ואת היכולת שלו לשכנע ולקדם נושאים, ואני נזכר בשיחה שקיימנו לפני יותר מ-20 שנה בתחילת דרכי בכפר הנשיא. כשבועיים לאחר שהשתחררתי מצה"ל (כבר הייתי נשוי לצביה) קרא לי מייקל, אז מרכז המשק, לשיחה (כך באופן ספונטאני מתחת לחד"א ללא תיאום מקודם כפי שהיה רגיל לומר "יוסי אני חייב לשוחח אתך - יש לך רגע?"), לא הכרתי עדיין את מייקל. הוא הסביר שהוא מרכז המשק ורצה לדעת מה אני יודע לעשות, אמרתי שאני מבין בחשמל. אז שמעתי במשך יותר משעה את הצורך בבעלי מקצוע, את הקשיים שיש לו כמרכז משק ואת התוכניות שלו לעתיד. הוא סיפר לי שיש צורך להכניס חשמל למקלטים ושבמפעל אין חשמלאי ובכלל קיבלתי הרגשה שאני בא להציל את כפר הנשיא. מייקל התייעץ איתי, למרות שלא הכרנו, בנושאים שעל הפרק ושטח גם בעיות כמו תחזוקת החד"א שהיה כ"כ חשוב לו, (רק מאוחר יותר הבנתי שזה אחד הפרויקטים שהוא קידם).

פתיחותו של מייקל והשיתוף שלי בחשיבה ובהרגשת הצורך שנוצר אצלי לעזור הם האופייניים למייקל. מייקל הצליח ליצור בי הרגשה שצריך אותי, שאני יכול לתרום ושיש לי כאן מיד מקום. כמו כן קיבלתי הרגשה שאני שותף לבעיות לעשייה ולמחשבות לעתיד שמייקל שיתף אותי בהם, וכל זה במשך שעה של שיחה. באמצעות שני גורמים חשובים אלו של הרגשת השותפות והרגשה שאתה יכול לתרום ושצריך אותך, הצליח מייקל תמיד ליצור קשרים מצוינים עם כולם ולשכנע אנשים סביבו לעזור, לתמוך, ולתרום גם כסף כשהיה צריך. למייקל ללא ספק היה חלק בהרגשה שנוצרה אצלי שכאן זה אחרת והבנתי שכפר הנשיא שונה (שהרי באתי מקיבוץ מתפורר חברתית).

מייקל ידע לתמוך כשהיה צורך, כאשר ביקשו ממני להכנס לניהול המפעל והתלבטתי מאוד היה זה דווקא מסר ממייקל (שהיה אז בשליחות בארה"ב) שזהו צעד אמיץ ושהוא תומך - אינני זוכר ממי קיבלתי את המסר (נדמה לי מיאיר) אבל לי זה עזר להחליט. זה הקל עלי מאוחר יותר להיות שותף ללחצים על מייקל שיחזור מחו"ל ויכנס לריכוז משק בפעם השלישית.

מייקל ידע לעזור, לי אישית במיוחד כאשר הודעתי לו כמעט שנה מראש שהמשפחה תצא לשנת חופש. הוא ידע ראשון - בסמכותי בו, המשכנו לעבוד כאילו לא קרה כלום, אבל מאחרי הקלעים טיפל והתכוון למצב שנוצר, היה זה מייקל שלחץ עלי לעבוד במסגרת תנועתית כדי שיהיה לי קל יותר לחזור.

היו תקופות יפות ומצליחות בעבודה אבל היו גם קשות, כשחזרתי לתפקיד המצב הכלכלי היה כבר שונה. בעיות לא חסרו בתעשייה ובחקלאות, היו גם סימנים של משברים חברתיים. אבל מייקל האמין ונאבק גם בתנאים שנוצרו והמשיך לפעול בכל כוחו לטיפול במשק. פגישות בבנקים, פגישות אין ספור עם כור וכמובן ברקע הפרויקט העתיד-האמונה הגדולה בתחנה ההידרואלקטרית. אי אפשר היה שלא להתפעל ולהעריך את אי שבירתו של מייקל, את כושרו לתמרן בין כל הבעיות ולהמשיך בחזון ובעשייה.

ביום השישי האחרון לפני שנפטר היתה ישיבה של ועדה כספית. מייקל הגיע קצת באיחור (כהרגלו) והתיישב, הוא היה עייף. שאלתי אותו איפה הניירות לישיבה והוא אמר "בחוץ בתא דואר אבל אין לו כוח להביא אותם", אמרתי לו, "מייקל לך הביתה לנוח, עזוב את הישיבה". הוא נראה לי מאוד עייף אבל לא ויתר וישב עד הסוף. זהו מייקל - הוא עבד ועשה עד הרגע האחרון. רק בימי שישי כשהנכדים היו מגיעים והמשפחה כולה היתה בכפר הנשיא ויתר על הישיבות - האהבה למשפחה, לנכדים היתה מעל לכל.

מייקל יסמל עבורי תמיד את השילוב הנכון בין החזון, היוזמה והמעשה, את השיתוף והקשר לאנשים, את אהבת המשפחה.

י ה י ז כ ר ו ב ר ו ן

יוסי כץ

מכתב
העזרה
והוקרה

כשבן אדם נמצא בקו הבריאות הוא מתיחס לדונח הרפואי שלנו כנתון מצוי בשטח מבלי לקחת בחשבון מה משמעותו.

במשך שמונת החודשים האחרונים בהם עברתי טיפול רפואי למדתי מה כרוך בעבודת הצוות ועד כמה אני מעריך את התארגנותם ועזרתם.

בתחילה ברצוני להודות לרופא שלנו ד"ר ג'ים שלום, האחיות אביטל ורונית ורות רחמני על כל העזרה שהושיטו לי ולכל הסבלנות שגילו במשך תקופה זו. הוקרתי העמוקה נתונה לבני פרסטר וכל הנהגים שהתנדבו להסיע אותי בכל ביקורי בבית חולים רמב"ם לכל הבדיקות והטיפולים. לא פחות היה חשוב סיועם של אותם חברים שעזרו לי בכל צעד ושעל. בתקופה קשה כזאת למדתי להבין ולהעריך מה טיבו של קבוצת כפר הנשיא.

אני שמח לבשר שמותר לי לחזור לעבודה כאדם בריא.

ושוב לכל אחד ואחד שעזר לי להתגבר תודה.

שלכם מקס חייט
(תרגם אריק א.)

לא הכל שחור!

לחברי כפר הנשיא בכלל

ולחברי בפרט

3.6.91

שלום וברכה,

מנל הכוחנות של החברה להגנת הטבע;
מנל אנשים, שיש להם זמן וכסף לרפטינג, ושפרנסתכם,
במקרה הטוב, זניחה בעיניהם;
מנל פוליטיקאים ציניים, שהביקור הראשון, ויש להניח,
האחרון בירדן ההררי, מוכיח שלהם, הירדן חשוב יותר
מאשר לכם החיים לגדותיו;
מנל אלו המקילים ראש בהליכים מסודרים, בקרה, אישורים
ורשימות;
מנל הרבים, שאסור בשום פנים ואופן, לבלבל אתם עם עובדות;
מנל כל אלו אתם די לבד, אלא שלעצכם - הצדק, החוק והיחד שלכם,
דאם תרשו לי - גם אני.

שהכל יהיה טוב

תמר פרסנס

כפר בלוס.

2.6.91

יצחק לאיר
רח' אחי העץ 22
רחובות 76260
טל. 08-473371

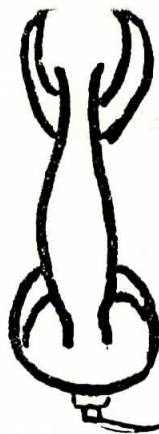
לקברך כפר הנשיא

שלום,

קבלר נא את הזדהותי עם מאבקכם.
זה מה שקברה כשרעינון (מוצלח פחות או יותר) הופך לדת.
החומייניזם מצוי לא רק באיראן.
לר היה הדבר תלוי בחברה להגנת הטבע, לא היו בונים את
הפרמידות כדי לשמור על טוהר המדבר הבראשיתי, תל אביב לא
היתה מקלקלת את החולות וכל עם ישראל היה גר ברבי קומות.
אגב, ינאב שגיא עצמו, זה שמטיף נגד בניה צמנדה קרקע,
גר בבית כזה שנגדו הוא יוצא.

מאחל לכם הצלח

יצחק זמיר.

על הקו

י ו ס פ ה

הידד, אנחנו על המפה!
מי היה מאמין? קיבוץ כפר הנשיא על המפה!
עד עכשיו בקושי ידע מישהו איפה זה כפר הנשיא.
גם עכשיו לא אחד שואל אותי כיצד מגיעים אלינו.

ביום שישי באמצע התוכנית של ירון לונדון מצלצלת אלי אחת ומפצירה בי לתת לה מישהו מהחשובים - כגון המזכיר או לכל הפחות מישהו מהמזכירות. היא חייבת לדבר איתם. "מי את?" אני שואלת אותה. "את חברת כנסת? את עיתונאית מעיתון, מ'קול ישראל' או מגלי צה"ל?"
"לא" היא אומרת לי. "סתם אזרחית".
"אז תצטרפי לכל הצרחנים על יד הירדן".

אחת מטלפנת אלי מצה"ל בצפון ומבקשת שאעדכן אותה בכל מה שמתרחש שם. אולי אשלח לה פקס.
"תטלפני בבוקר למזכירות. לי אין פקסימיליה".

כפר סבאי אחד צורח לי בשופרת:
"אם לא תפסיקו, אני מרכז אלף כפר סבאים ואנו נעלה עליכם."
"מש מפחיד" אני אומרת לו. "אתה יכול להפחיד את הסבא והסבתא שלי. הם נמצאים לא רחוק ממך. הם קבורים בכפר-סבא".

בזמן האחרון נעשיתי אדם חשוב מאוד.
מצלצלים אלי חברי כנסת שונים.
אני מקבלת צלצול מחברת הכנסת סולודר. (כידוע, לפעמים מצלצלים למישהו, ואני מקבלת את הצלצול. כיצד זה קורה? ל'בזק' פתרונים.)

ובכן, אני מקבלת צלצול, והמדברת מזדהה כחברת הכנסת סולודר.
היא רוצה לדבר עם ברוס.

"מי את? אישתו?" היא שואלת.
"לא" אני אומרת.

"את אמא שלו?"

"גם זה לא".

אין לי כל קרבה משפחתית לברוס. מוטב בימים אלו להתרחק מברוס ומקולין.
"אז מי את?" היא שואלת.

"אני מקבלת את כל הקללות שמיועדות לברוס ולקולין".

עיתונאית אחת שואלת אותי איך קוראים למרכז המשק שלנו. היא לא קלטה את השם שלו בחדשות.

"קולין פרימוסט" אני אומרת לה.

שלוש פעמים היא שאלה אותי "מה, פרימוסט כמו פרימוסט?"

"כן, אני אומרת לה 'פרימוסט כמו פרימוסט. תוסיפי טט בסוף'".

לבסוף אני רואה בעיתון עד כמה שיבשו את שמו. אמנם את הטט הוסיפו. אך במקום פרימוסט כתבו פריסמוט.

מעניין אותי לדעת איפה היו כל הצרחנים כשייבשו את אגם החולה.

למה ייבשו את אגם החולה?

למה פירקו את הפלמ"ח - זה כבר פחות או יותר ברור לי, אך

למה ייבשו את אגם החולה זה עד היום לא ברור לי.

הלן! הלן!

חברים - רגע חושבים!

אין דבר יותר יפה בחיים מהאושר

ולאושר אין גיל.

אומרים: גיל 40 הוא הזיקנה של הנעורים

וגיל 60 הוא הנעורים של הזיקנה.

לעבור עשור שבע פעמים

החלום של כולנו.

ולא יעזור אם יושבים ונוכים

"למעלה" לחברינו.

עת לצחוק ועת לבכות.

ככה זה - מה לעשות?

להנות מאושר הזכרונות

כל יום מחדש לחיות.

למה להתחיל לתכנן?

מחר כבר יהפוך להיות.

לנצל כל דבר שיזדמן

שלעתידנו יתרום.

כל רעיון חדש אולי יביא אתגר,

ולא יביא כשלון.

האושר בחיינו - הוא הדבר

שנותן לנו בסחון,

ואם הזולת מאושר בעזרתנו

אושרנו לראות את אושרו.

נ ש ע

ע ר ב ח ב ר ת י

ל ר ג ל י ו ם ה ן ל ד ת ה - 70 ש ל י ל י ד י

1921

ב י ו ם ש י ש י 7/6 ב מ ו ע ד ו ן ב ש ע ה 21.30

לכות הדיבור ולכות השתקה

הפולמוס הציבורי בקשר למפעל ההידרו-אלקטרי האיר פן חדש ביחסי חבר
קבוץ. דהיינו המקרה בו חבר נתן ביטוי לדעותיו באמצעי התקשורת, כנגד
החלטת אסיפה התומכת בהקמת מפעל ההידרו-אלקטרי, ובכך ביזה את החלטת
האסיפה ופגע בה.

נכון שזכותו של אדם שיהיו לו דעות שאינן תואמות בהכרח את החלטת
האסיפה, אך הדבר אינו גורע ממחויבותו לבצע את החלטת האסיפה ולתמוך
בה. הבעת דעה מנוגדת היא עשיית מעשה הנוגד את החלטת האסיפה, שכן גם
לחופש הביטוי שאנו סוגדים לו יש גבולות, והגבולות אינם גאוגרפיים
אלא הגיוניים.

ואמר אותו שופט בבית הדין העליון של ארצות הברית שאדם הקם בבית
קולנוע וצועק "אש" "שריפה" - אם כהלצה או מתוך שעמום וגורם על ידי
כך לפאניקה ולאסון המוני, אינו יכול לבוא ולטעון בבית המשפט לחופש
הביטוי שמקנה לו הדמוקרטיה כן - גם לחופש הביטוי יש גבולות.
השבוע היו פניות לחברים (ביניהם מרכזיים ביותר) לבוא ולעזור במאבק
כנגד "החברה להגנת הטבע". חלק מהפניות נענו בתשובות כגון "אני
התנגדתי" "אני עדיין מתנגד/ת", כלומר אני לא משתף פעולה עם הקבוץ.
עם הצרכים התואמים את החלטת האסיפה, ובקיצור אני לא מקבל פאסיבית
את דין האסיפה.

נכון שאין להיבהל ולהיכנס להסטריה משום שמדובר במקרה מיוחד,
אולם נוצר כאן תקדים לא בריא המקנה לכאורה לגיטימציה לאפשר לחברים
הרוצים לעשים מעשים העוברים על החלטות אסיפה שום עצמם התנגדו לה -
לא התער, ובכך נגרז לנו זק יסיר או עקיף.
עד אן - ובתקווה לימים מאושרים יותר.

א ש ר

על דא ועל הא

מיכאל כ.

תל אביב,

יש הבדל עצום בין ת"א של יום עבודה, והעיר של יום חופש. במשך היום כשאתה מתרוצץ כדי להספיק ולחזור הביתה, אינך רואה כלום. ביום חופש על שפת הים, או פשוט בהסתובבך לאט ברחובות הקייט, דהיינו הירקון והחוף, אתה רואה עיר תוססת, גם כשאינך עונת תיירות.

במלון הקטן שלנו, ברח' מנדלה, לא היו הרבה אורחים "רגילים", אך היו עדיין משפחות שפוננו מביתן בזמן הסקאדים, ושטרם נמצא להן דיור אלטרנטיבי. בערב האנשים יושבים בחוץ, משועממים, ומדברים ומקטרים עד השעות הקטנות. מדינה שיכולה לבצע ימצע שלמה, ולא יכולה לסדר כמה דירות בשביל תושביה ש"הופצצו" מבתיים לפני חמישה חודשים!

בבקר טיילנו ביפו העתיקה, כדי לבקר בכמה תערוכות שלפי הפרסומת פתוחות גם בשעות אלה, אבל אזור זה של העולם ממש מת במשך היום. אגב, גם בערב לא ראינו הרבה חיים שם. בכל אופן, בדרך פגשנו שלושה צעירים דתיים לונדוניים, זוג יחד עם אח יותר צעיר, תוך שלוש הדקות שדיברנו איתם, ספרו לנו שהם מגוללֶרס גֶרין, שהאח לומד בישיבה בירושלים, ושהוא חוזר ללונדון בשבוע הבא כדי להתחתן! כאשר נפרדנו, איחלתי לחתן "מזל-טוב" גיסתו ענתה לפני שהוא פתח את הפה בתשובה כל כך טיפוסית, שעלי לצאת באנגלית: "Thank yew - she's a lovely ^{girl} kein ein horra" שמעתי את אמי, עליה השלום, מדברת! (לפחות הוותיקים יבינו).

רחוב הירקון מלא מזללות, רובן די ריקות. יש מקום אחד, הוסטל גורדון, בפנינת גורדון - הירקון, שממש תסס. כנראה כל הצעירים מכל העולם שמבקרים בארץ מתאספים שם. כליל שפות, רעש עצום, וצחוק בריא של אנשים צעירים לפני שהם מתעייפים מדאגות העולם. איזה רעש! ואיזו הזדמנות למצוא שותף מהמין השני להמשך הדרך!

א פ ו ת

אם מנסים לייצל את חיינו, בואו ננסה לייצל גם את האספה. או שנשאיר אותה לבמת הצגות למספר קטן של חברים שייצר הדבור גובר על כח הנסוח שלהם, ונדע שבאים להצגה, לפעמים מהנה, לפעמים משעממת, או שננסה להפוך את האספה

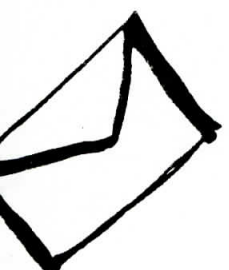
המשך בע'.. כ.

לפורום רציני, בעל יכולת לקבל החלטות תוך זמן סביר. הרי בתי נבחרים של מדינות גדולות, מצאו דרך להגיע להחלטות תוך כמה שעות, לפעמים על נושאים חשובים בהרבה מההחלטות הדרושות מאספותינו.

אני מציע שהמזכיר יחד עם עוד חבר או שניים, יקבע זמן לכל נקודה ויודיע על כך לפני הדיון. חוץ מהחבר שפותח ומסביר, כל חבר שמדבר יהיה מוגבל ל-7 דקות מקסימום. אם אינך יכול לנסח את מחשבותיך על נושא מוגדר תוך זמן זה, סימן שמחשבותיך אינן מספיק ברורות. מותר לדבר פעם אחת בלבד על כל נושא. אין צורך לענות לכל אחד שאינו מסכים אתך. ממילא לא תשכנע על-ידי חזרה על מה שכבר אמרת. כך נייעל את דיונינו, ונהפוך את האספה לפורום מחליט. את הדיונים הכלליים יותר אפשר לנהל במסגרת שיחת חברים לא מחייבת, או אפילו יותר מתאים, במין חוגי בית. בחוג יותר מצומצם, אפשר להרחיב את מספר המשתתפים, ולשמוע דעות חברים שמפחדים לדבר בפני קהל גדול.

מיכאל כהן

מכתב: מגזנתן פולארד

רינה לופוב השווה כעת בארה"ב,
החליטה על מחווה יפה - היא שלחה
ברכת חג ליונתן פולארד, המרצה
את עונשו בארה"ב באשמת ריגול
לטובת ישראל. גם תשובה היא קיבלה
והרי היא לפניכם בתרגום לעברית:-

"רינה היקרה!

אין לי מילים להגיד לך כמה הערכתי את מילנת התמיכה הלבביות שלך.
האמיני לי, בתקופת חגים זו, שתמיד קשה לי, ברכות כאלה שוות המון.
קשה לי עדיין להשלים עם העובדה שזהו חג הפסח השישי שלי במעצר -
בידוד, ואוכל רק לקנות שביקורו של סימור ריץ (מראשי הקהילה היהודית-
המערכת) יעודד אנשים נוספים מהמסד היהודי לצאת בגלוי להגנתי.

בניח שזה יקרה, אז אוכל אולי, בעזרת השם, להשתחרר מהסיוט הזה,
ולכנות חיים חדשים בארץ.
איך שלא יהיה, תהיי בטוחה שלעולם לא אשכח את בטוי דאגתך לשלומי.

חזק (במילה זו סיים, בעברית - המערכת)

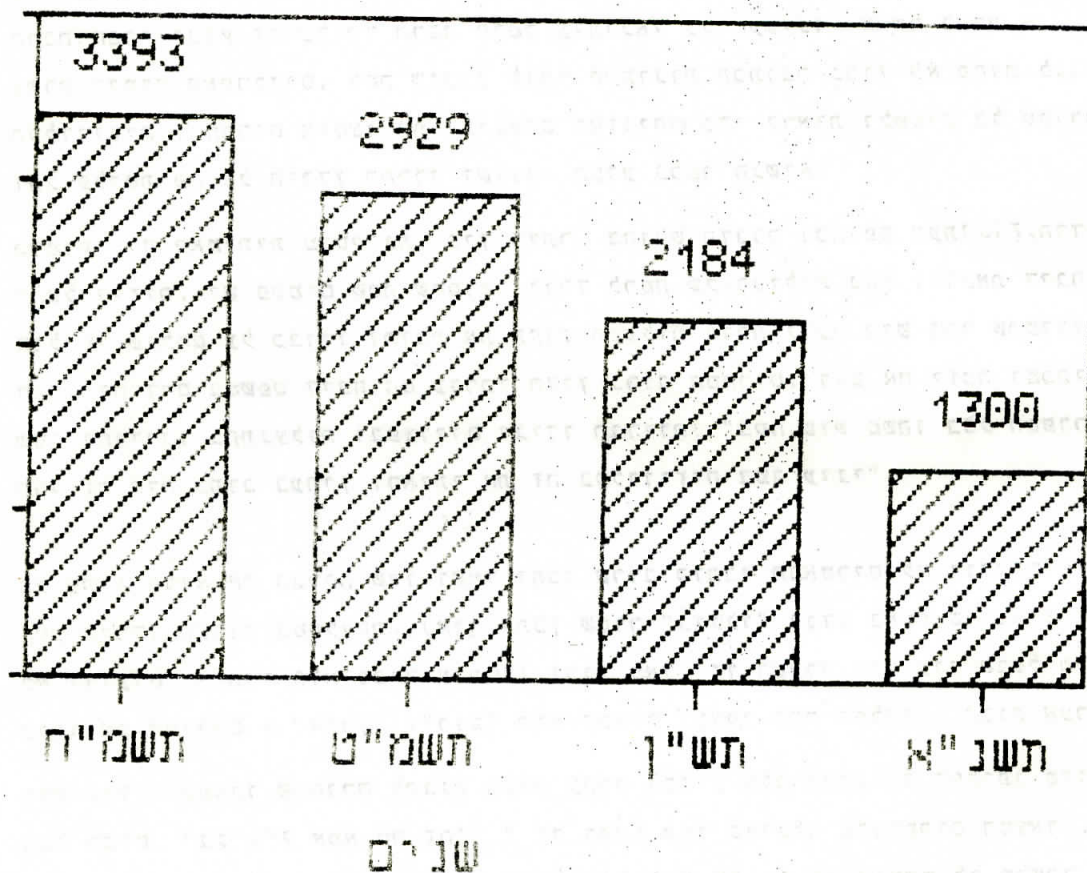
יונתן.

סיכום הפעילות הכלכלית של ב"ס 'עמק החולה'

סיכום זה של הפעילות הכלכלית בארבע השנים האחרונות הוגש להנהלה הרחבה השבוע. מהתרשים אפשר להתרשם מהיקף הצמצומים שהצליחו לבצע בבית הספר בשנים האחרונות.

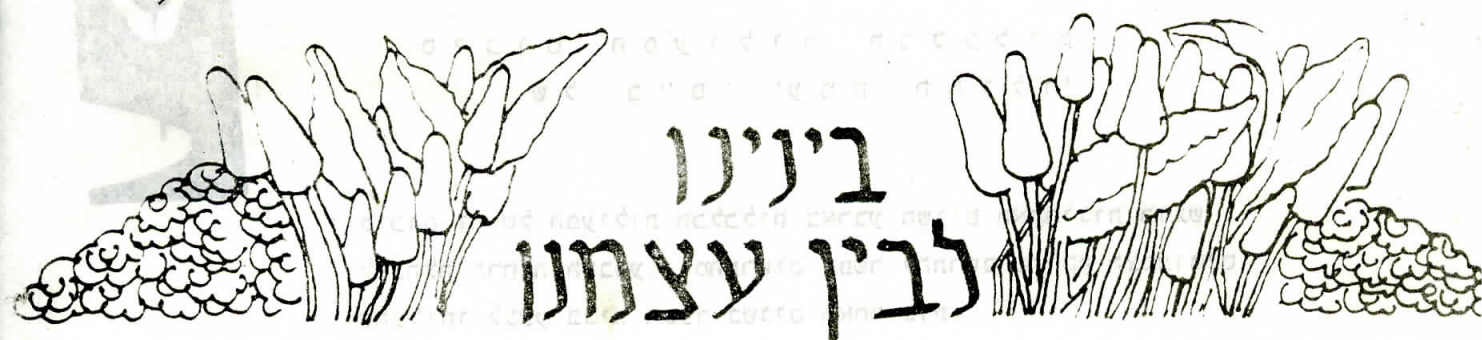
"עמק החולה" עלות תלמיד - מהוון כ-3/91

נר זכרון

כ"ט בסיון תשמ"ח (1988) מיק אלמן

דמוקרטיה, תקשורת וכל הזבל הזה

בכל התקופה המשברית האחרונה אפשר לקבוע בודאות שמעולם לא קראר כל כך הרבה חברי קבוצה כל כך הרבה חומר עיתונאי על מעשינו, מאשר בשבע - עשרה הימים האחרונים. רמה שנכון לגבי העתונות הכתובה נכון לא פחות לגבי הטלוויזיה: חברים אימצו את עיניהם ואזניהם כדי לראות ולשמוע כל סקירה וכל פליטת פה על הירדן ההררי ושודדי הטבע בכפר הנשיא.

הדמוקרטיה האמיתית מצטיינת, בין היתר, בחופש הדבור ובחופש העתונות, הרדיו והטלוויזיה. יש פעמים שמה שמסופר יורד לרמה של רכילות גסה והוצאת דיבה, אבל מי שנלחם על כבודו ותובע את תקון המעלות נוכח לדעת חיש מהר שהמרנוי-חיים היחידים במשפט דיבה הם עורכי הדין ברוב המקרים. וגם אם יזכה ומכתימי שמו יחוייבו בהתנצלות ובפצויים יגידו הבריות: "בטח שיש משהו בכל הספור - הרי זה היה כתוב בעתון וראיתי את זה בטלוויזיה במנ עיני".

כל עתון הביא את הגרסה שלו ומאד יתכן שרוב כותבי המאמרים לא יודעים איפה קטע הירדן השרוי במחלוקת. (איך יתכן שטור "בינינו" יודע באמת שרוב הכותבים לא יודעים? - הרי הוא מכיר אותם! נכון מאד, זו השערה וכל עוד שבעל הטור כותב את המילים - "יתכן" ו"רוב" הוא השאיר לעצמו פתח המלטות. הבנת אפריס?)

ומה עוד? ששמענו שהחברה להגנת הטבע עתרה לבג"צ הלב והמעיים החליפו מקומות אצל רבים. "בג"צ? אמא מה זה?" "זה משהו כמו בייגלה שהצרפתים המצאו". בית דין גבוהה לצדק (בג"צ) הוא המקל בגלגלים של כל מי שנמאס לו מלשכב בפני הטרקטורים והדחפורים. מי שנהנה מזה הם עורכי-הדין והעתונאים מה קובע את התייחסותם? יש כאלה שאוהבים/לא אוהבים קבוצניקים, יש כאלה שלא סובלים טי-לים בכלל ושל החברה להגנת הטבע בפרט ("עד שהמדר כה גמרה לדבר על הצפור

הנדירה הבננית שאכלת רק בננות וקטשופ ושנמצאת בנות הקנון רק באזור תל-ברוך, כמעת והתעלפתי"). יש כאלה שמרימים שפופרת ומבקשים לדבר עם מזכיר הקבוצ (במלואים), מרכז המשק (מחפש מרכז רוח), מרכז שרותים (בודק את השרותים) או אפילו הרב"ש (כותב דו"ח למושבניקים על שריפה שהתפשטה) ואז הם כותבים מה שבא להם בנוסח: השיחה עם בג"צ, דמות מרכזית בסכר-מכר-חה-חה, הוא אמר "הקבוצ פשט את הרגל החברים הפכו לפושטי יד וכולנו פשטנו על קטע הירדן האחרון" כי כידוע הקבוצניקים הם אש"פיסטים, ושונאי טבע שבנו את ביתם בפא-רקיס היפים האחרונים במדינה... לך תילחם נגד זה.

ילדים במאבק

הערבדה המצערות בכל מה שמתרחש סביב לנושא התחנה ההידור-אלק-טרית היא שמטיחים בילדינו - במיוחד הקטנים - האשמות כגון "אתם גנבים את הירדן... אתם רוצים להרוויח על חשבון המדינה...". אלה דברים שילדי קבוצים אחרים שמעו מפי הרריהם או ממוריהם לפעמים בהסח הדעת ולפעמים בשטיפת מוח מכוונת. ואיך יוכל ילד מותקף להתגונן נגד התקפה בלתי צפויה במיוחד אם חלילה יאמר מורה בכתה "הרי מה שכפר הנשיא עשה זה פשע נגד הטבע" (למה לא נגד האנושות?!). איך באמת יוכל הוא הקטן להסביר דברים אלה?

יש אנשים שמצדיקים את המצאות ילדים בקר החזית: עוד לפני ילדי האינתיפדה שאפשר לדוגלים בטרור מכל הסוגים להכריז בצהלה "הציונים הנאצים יורים בילדים". היו ילדי ה-RPG שירו על נגמ"שים וטנקים בלבנון וילדים במדינות מרכז אמריקה שהצטרפו למרדנים אלה או אלה מפני שלא ניתן היה להאכיל אותם בבית. אתה לא צריך להיות מבורגר כדי ללחוץ על הדק של אקדח או קלצ' ניקוב, לזרוק בקבוקי תבערה או להטיל בלוק בנין על חייל בקסבה. הרי זה משחק - יום אחד בצעצוע שהוא כלי פלסטיק ולמחרת בכלי האמיתי: טח-טח הרגתי אותך! הכל מותר! הפסקנו ללמד את ילדינו ואת ילדי הערלט את המצוות: לא תרצח, לא תלך רכיל, אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו. עצוב.

מעשה בשני בנים (ספור המתאים לימינו)

פעם היו שני בנים תאומים שחיו בבית קטן ויפה מנקף גינת פרחים ועצים יפים. הבנים מאד אהבו את הבית והיו מאושרים, אבל שניהם סבלו מעיניים דומעות, מנזלת בלתי פרסקת, משעולים, מקצרת, מגרוי עור ומה לא. הלכו לכל המומחים: לעושי כשפים, לרפואה אחרת, לבבא ברוך מרדכי, לרפלקסולוגיה, ומומחי דיאטה, ולבסוף אמר להם מומחה לאלרגיה: "רבותי הסביבה היא שגורמת לכם את כל הצרות - הפרחים, הדשאים, העצים, אפילו הצפורים - כל אלה גורמים לכם לסבל". ביארש הגיבר האחים: אבל אנחנו אורבים את הסביבה והנוף והבית בהם אנו חיים! פסק הרופא: "או תשנו מקום או שתצטרכו לחיות עם היופי והאלרגיות - גם זה וגם זה אפשרי". אח אחד הלך למדבר בו אין עצים או פרחים או דשאים. תאח השני השלים עם הערבדה שיש ליופי מחיר ולמרות העיניים הדומעות והנזלות המשיך לחיות כאשר תאח שהלך למדבר מצא אחרי תקופה לא ארוכה שיש לו אותן האלרגיות - עיניים דומעות, אף סתום, שיעולים - וכשהתייעץ עם אותו מומחה לאלרגיות נודע לו שיש גורמים אחרים שמסוגלים לעורר תגובות כרוניות: סופות חול, ריח גמלים, חוסר צל, בדידות, נוף חד גורני.... "מה עלי לעשות? שאל תאח שהיך במדבר. "אתה יכול לשנות סביבה או להמשיך לסבל?" ענה הרופא המומחה. "אבל כבר שיניתי פעם - האם יש ערובה שעוד שנוי יביא להצלחה?" התיפח איש המדבר. הרופא משך בכתפיו ופרש את ידיו ואמר "הרפואה כמו רוב המדעים איננה מדויקת - יש הרבה אבחנות ומעט תרופות. יכול להיות שכל אדם חייב לחיות עם האלרגיות שלו".

פינת דודה ינטה (לבקשת צעירים וצעירים ברוח)

ידידי הייתי בחרפה ממושכת - לא על חשבון הברוך כמובן, יש פרינציפלים - כי רציתי לראות איך חי החצי השני של האנושות. מצאתי שתל אביב, חיפה, ירושלים, באר שבע ולהבדיל לוס אנג'לס, מוסקבה, יוהנסבורג, פריז זה אותו הדבר בהבדל שכאן אתה מביץ את כל הקללות. איך אמר קהלת "איך חדש תחת השמש" - מה שהיה הוא אשר יהיה. ועכשיו למכתבים.

- לדודה ינטה שלום, מהו ההבדל בין מפעל קבוצי לבין מפעל קפטליסטי? שלך באהבה אבי הון קבוצי רמת גרעון (מאונד)

- לאבי היקר, זכור לי ביקור בקבוצת הנחמד בתקופת הצנע וההחלטה הגורלית לא לקשור סכין בשרשרת לכל שלחן - החלטה עקרונית שהתקבלה ברוב של שני שלישי. היו ימים. ובאשר לשאלתך: מפעל קפטליסטי מעוניין ברווחים ולא מתחשב באנשים: יש האטה מסחרית מפטרים, יש משבר כלכלי סוגרים את מכריזים על פשיטת רגל ופנ-תחים מפעל במקום אחר. מפעל קבוצי מעוניין ברווחים אבל מתחשב באנשים. הוא אינו יכול לסגור במשבר תמיד ואינו יכול לעבור למקום אחר. במפעל הקפיטליסטי כל אחד חייב לעבוד את השעות שלו או להראות כאילו הוא עובד את השעות שלו. במפעל קבוצי יש פעמים שעוזבים את המכונה כדי לכבות שריפה בשדות, להוביל חולה לבית-חולים בהעדר אמבולנס, לצאת להפגנה, לשבת בישיבת חרום...

- לדודה ינטה ברכות, אני רוצה לדעת קצת על המושגים "חור באטמוספירה" ו"אפקט החממה". גם בבית הספר הייתי חלשה במקצועות הראליים. שלך יפה נפש, בית ספר שדה אום ריצרץ.

- ליפה שלום, בקשה קשה העמדת בפני. את כותבת למי שלימדו אותה מה שדבורים עושות לפרחים ולא איך שתינוק בא לעולם. "חור באטמוספירה" זה כשישהו מעשן על-ידך ואת מרגישה שאין לך חמצן לנשום. מי שיורה חץ אף אם מחטיא את המטרה יכול לקבוע שעשה חור באטמוספירה. ויש מונח המתייחס לשכבת המגננה המונעת השפעת קרני השמש המזיקות שהולכת ומתדלדלת עקב שימוש בתרסיסים שונים שמכונה "חור באטמוספירה" "אפקט החממה" הוא תאור יחסיהם של בני/ות קבוצי לכל הסובב אותם. החממה פועלת כך שחלק מחום השמש המגיע אליה נלכד בפנים כתוצאה כל מה שיש בפנים מתחמם. שריפת דלקים בכלי רכב ובבתי חרושת פולט פחמן דו-חמצני וזה גורם להתחממות של האוויר הסובב אותנו. אם זה יימשך הקרחונים יפסיקו ומי הימים והאוקיינוסים יעלו וחלקים גדולים של היבשות יוצפו ושלום על לונדון, תל-אביב, סידני ואיי האוקיינוס השקט.

בחדשות אופטימיות אלו נאחל לקוראינו

שבת שלום

אריק א.

בקר נשל ביץ!

ביום שישי שעבר חבשתי את כובע העיתונאית שלי ניצאתי בעקבות החדשות.
היעד - העולים החדשים מאתיופיה שהגיעו לאיילת השחר. בארנו בקר מצאתי
משימת נוספות - אבל על זה בהמשך.

מורתנו צביה כ"ץ כבר התיירה אותי שכיתתה, כתה ב', נמצאת עכשיו בעין
הסערה של העליה האתיופית - חדר הכתה שלה ממנקם בחלק הצר של "ח"ת ששתי
צלעותיו מאוכלסות בעולים חדשים. לפני כן היה זה בית נעורים, "שלחנו את
הנערים הביתה וחשבנו שנקבל עוד עולים מרנסיה" סיפר לי חבר איילת
"ובמקומם הגיעו האתיופים".

המחנכת אומרת שמתפתח שיתוף פעולה מעניין - הילדים
החדשים, במיוחד הקטנים ביניהם, מופיעים בכיתה בכל עת - בלבוש מלא או
בלבוש חסר - ומוסיפים גוון חדש ללימודים. ילד קטן אחד חיכה בחוץ ובכה,
כי רצה לשחק. בעמודים הבאים הבאנו לכם ציורים של הילדים העולים, בליווי
הערות של הילדים "שלנו".

לכיתתה של צביה בכנסה רימונה, המדריכה את העולים בשטחים שונים, וביקשה
עפרונות. "אני רוצה להפעיל אותם קצת" היא אומרת. הצעתי להצטרף לפעולה
מתקבלת ברצון.

ליד הבית, בצל תעצום, הציבה רימונה שני שנלחנות נהעמידה על כל אחד
קופסה של בדלי גירים. הנייר, אף הוא משנמש כבר בצד אחד, היא שמרה בקופסה.
מיד הגיעו כמה בנים וביקשו לצייר - לא במילים, כי מילים עדיין אין.
רימונה מרשיטה דף. "זה נייר" היא אומרת. "מה זה?" "זה נייר" חוזרים,
אחריה הילדים.

"זה גיר" היא אומרת.

"זה גיר הם אמרים בציותנות".

בתחילה הגיעו 5-10, אבל ציפור הנליכה את הקול נתון דקות ספורות הצטרפו
סביב לשלחנות עשרות ילדים - בחלקם לא ילדים בדינוק אלא נערים או אפילו
גברים צעירים.

פתאום מתחילה רימונה לשיר:

"ידיים למעלה על הראש

על הכתפיים

אחת שתיים שלוש" עם התנועות המתאימות, וכולם מצטרפים בהתלהבות.

ואחרי זה שיעור מאכלת - זה גיר. מה זה?

זה גיר.

זה נייר. מה זה?

זה נייר.

זה אף. מה זה? זה אף.

זה עין. מה זה? עין.

ובזמנית מציירים - מנסים לכתוב את המילה שלום, שלמדו כבר שם מבקשים
לאיית את השם, שמות בצרופי אותיות

זרנת נמנזרנות, שאין בטחון איך לאייתם.
נאז מגיעות גם הבנות - הגילאים 5-6-7 עד 15 ניבחר.
ואין כבר מקרס, רהן מתיזשבות על רצפת המרפסת הסמבכת, פורשות את הנייר,
מקבלות כל אחת בשמחה אחד הלורדים שגיליתי במעמקי תיקי וכורעות לצייר.

בשיא המהומה ניגש אלי זקן מהודר, בעל זקן לבן ולבנש סודר מתבדר ומבקש
משהו. "מה הוא אנמר?" שאלתי את אחד הבוגרים שדיבר קצת אנגלית. "הוא אומר
teach me! teach me! מחנק עלה בגרנוני בחושבי מה עובר על האיש הזה, המוצנח
לתרבות עלרמה.

אחר כך הלכו לאכול ארטיק ושוחחתי קצת עם אם הבית, הינשבת במשרד קטן מוקפת
ערמרת בגדים ונעלים.
"צריכים ללמד אותם את הכל" היא אומרת. "מת זה ברז, מקלחת, הבנות לא יודעות
מה זאת חזיה..."

אתם זקוקים למשהו?
"אם אתם יכולים, תשלחו לנו "חפיף" - הרבה "חפיף", בבגדים אין כרגע צורך -
רק תחתונים לקטנים ולגדולים", לא פשוט.

רובית הספר התחילו השבוע ב"נושא מרכז" בשם עליה וקליטה.

פִּינֹת הַסֵּרֶס הַשְּׁבוּעִי

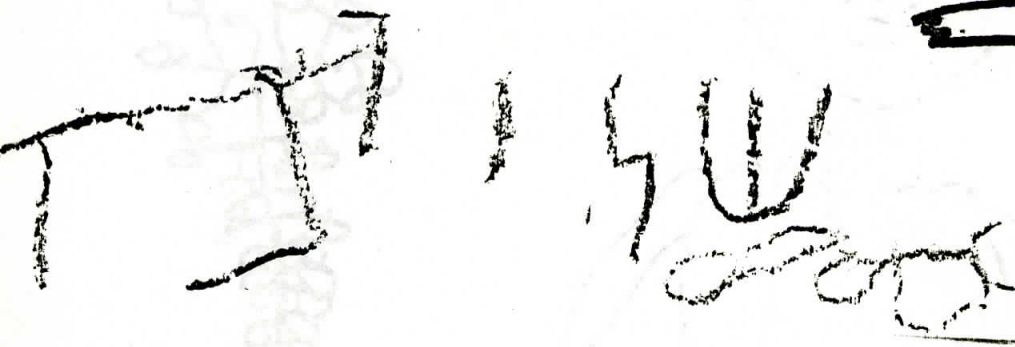
שם הסרט: צִיפּוֹר עַל לֵי - BIRD ON A WIRE

בימור: ג'ון בדהאם

משחק: גולדי הון, מל גיבסון

הבימאי, ג'ון בדהאם ("רעם כחול", "משחקי מלחמה") חיבר את
גולדי הון, קומיקאית, למל גיבסון, קשוחון מסרטי מתח,
לקומדית מתח קלילה.
סרט שבסך הכל הוא קומדית מתח מהוקצעת, שפוזלל זיות פרודיה
על סרטי ההרפתקאות של שפילברג.
בידור קליל לקיץ.
ו. יהירדן) סרטים.

נתתי לאחד ג'ולים - וכולם רצו.

הם ביקשו אופניים.

ובנו דגול

הם קצת משונים.

ילדה אחת הביאה שוקולד.

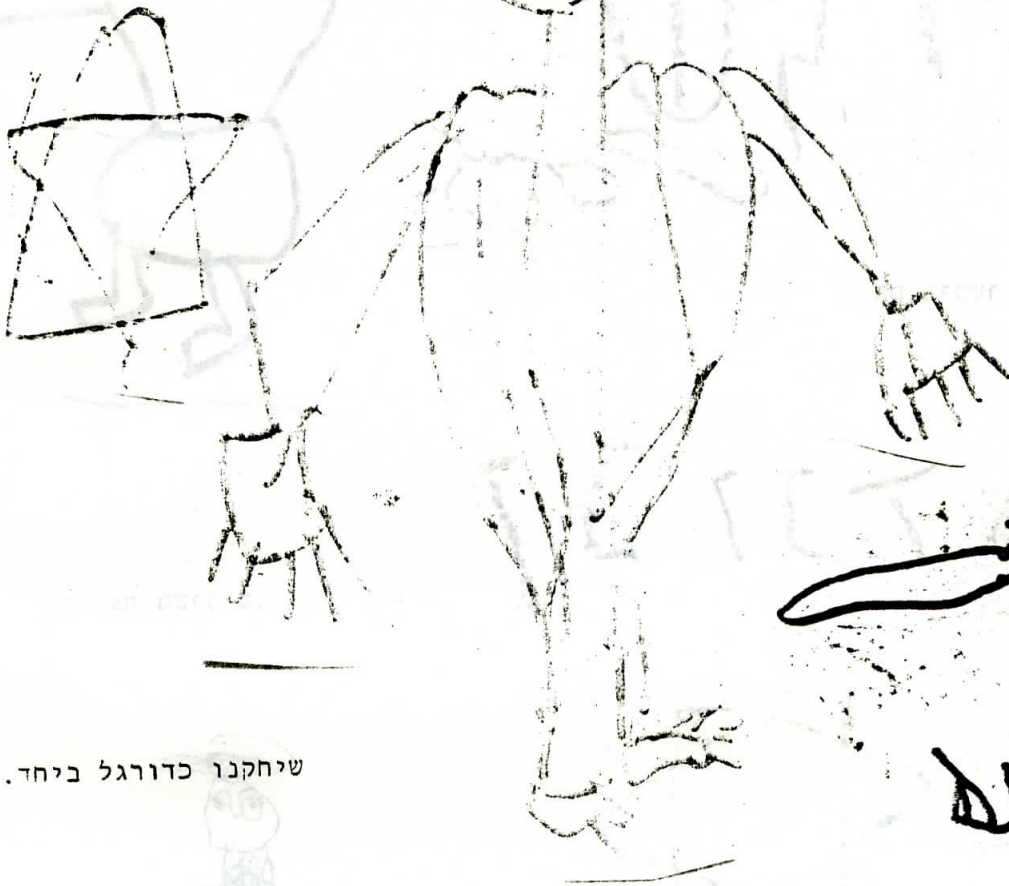

הבאנו משחקים
הם לחצו לנו ידיים

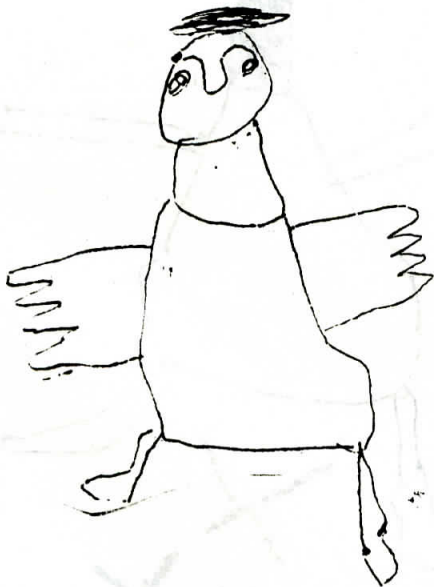

הם יודעים לשיר "הבאנו שלום עליכם".

נתתי לאחד מטוס מנייר.

שיחקנו כדורגל ביחד.

רם שונים.

היו להם בגדים קרועים -
כמו סדינים.

עֵינֵינוּ ♥ !

בדמינטון

בזמן האחרון גדל מספר החברים הרוצים
לשחק בדמינטון, ולכן לא נוכל, לצערנו,
להרשות לילדים לשחק בעיבים המיועדים
למבוגרים.

עם הקטנים הסליחה.
תרי ברק.

לכל החברים!

בתוקף תפקידי כנהגת בית בימי רביעי אני רוצה לבקש את
כל הפונים אלי בקשר לקניות קטנות בכל מיני מקומות, שאינני
יכולה למלא בקשות אלו, כי יש לי תפקידים אחרים לעשות
ביום זה, אינני מרכזת קניות - רק נהגת בית, וזה מאד מלחיץ
לכן אנא התחשבו בבקשתי זו.

רנתי מרכס.

ספר תולדות הקבוץ

אחרי הפסקה של כמעט שלש שנים - ולא כאן המקום להסביר את הסיבות
שגרמו לכך - אני מחדש את כתיבת הספור של קבוצנו.

אין זה ספר הסטוריה אלא ספר שצריך להתבסס בזכרונות ובראיונות
חברים. כל מי שמוכן להתראיין במיוחד בקשר לעשור השני והשלישי
(העשור הראשון פחות או יותר מתועד) מתבקש להודיע לי.

אריק א.

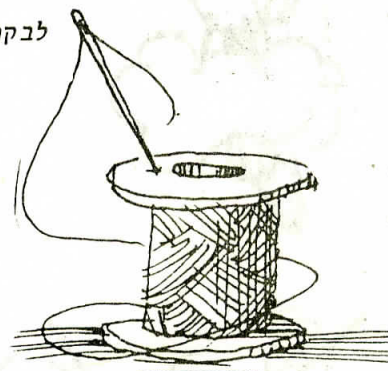
"והזרת"

פני זקן

ביום ראשון, הלכו במדרכה המובילה מביתה לחדר האוכל, שתי "סבתות", אחת נעזרת במקל. ממול, המדרכה, הגיע טרקטור. הנהג נתן סימן להולכות הרגל הזקנות לזוז הצידה, כדי שהוא יוכל לעבור. הן פחדו ומהרו לפנות דרך. כתוצאה מכך, אחת (זאת שהולכת בתמיכת מקל) נפלה וכעת מרותקת למיטה עם סדק בעצם הירך. אנלי הטרקטוריסט יסכים לעשות קצת מאמץ ולפחות ילך לבקר אצל החולה. (אפשר אפילו לזהותנצל).

פיליס.

מהמחסן

אני שמחה להודיע כי איירן תתחיל ב"תפירה מתקנת" של בגדים - פעם בשבוע. כל מי שמעוניין בשרות זה מתבקש לפנות לרותי ג'קסון במחסן. כדי להרשם בתור.

ביום ה' אני יוצאת לחו"ל לחודשיים. בהעדרי תתחלק העבודה שלי בין החברות במחסן.

מריזון - אחראית על נושא בגדי עבודה (חברים הרוצים לקנות יוכלו לפנות אליה. ואפשר להמשיך לרשום בקשות על הלוח במחסן)

דוריס - תהיה אחראית למספרי סימון, ותאים לחברים נוספים (רוסים, קליטה, בנים חוזרים וכו').

פרל - אחראית על בעיות יומיומיות - (יש לקוות שלא תתעוררנה). והחזרת הניקוי היבש. (לא יהיה משלוח עד שאחזור) עד להודעה חדשה המחסן לא יהיה פתוח בין השעות 19.00 - 18.00 בימי שלישי, אך ייפתח כרגיל אחה"צ בימי א' וה' בין השעות 18.00 - 14.00.

בתקווה שיהיה לכם קיץ קל.

ל ה ת ר א ת
הלן לנין.

4.6.1991

דף אינפורמציה

ובכן, אתמול עלינו לירושלים. כ-20 מפגינים התייצבו בשערי הכנסת אל מול הנערים והנערות של החברה להגנת הטבע. אחר כך הגיעה המדיה וצלמה את החברה. המרואיינת הראשית היתה דליה וגנר. בשעה 1000 בבוקר החל הדיון בועדת-הפנים.

עוד קודם לדיון התחלנו להתכונן לדיון אחר בבג"צ שיתקיים היום. לתוך מליאת ועדת הפנים נכנסו מהמשק: קולין, איתמר, טומי, ודודו. אלינו התלוו חיים פלדי ומנשה המהנדס של העבודות בשטח. כמו כן הצטרף זלמן גסטנר ראש המועצה. כצפוי הדיון בועדה היה בלתי צפוי. למרבה הפלא למרות חששות רוב חברי הועדה, להוציא את וירשובסקי, אכרם בורג ועוזי לנדאו היו בעד דחיית ההחלטה עד אחרי הדיון בבג"צ. הדיון היה רציני ולהוציא את יהושע מצא יו"ר הועדה שהיתרה בכולם עם הפטיש שבידו, ואף איים להוציא את צלי חשף מהישיבה. הכל התנהל על מי מנוחות. כולם הקדימו ואמרו שאין להם כלום נגד קבוץ כפר-הנשיא וחברי כפר-הנשיא, רובם ציינו את העובדה שיש לנו כאן סיפור שמתנהל ומתמשך על פני 6 שנים, אז לעזאזל מאיפה כל המהומה?

בלטו בתמיכתם בהמשך הפרוייקט עובדיה עלי, מיכה גולדמן, אלי דיין, נאווף מסאלחה, אברהם פורז, ח"כ גולדברג, ועדנה סולודר. הויכוח היה ענייני ברובו ולהוציא את יהושע מצא רוב האנשים רוב הזמן, דיברו לעניין. עזריה אלון סיכם בשם "החברה", קולין הסכים בשם כפר-הנשיא. ובסופו של דבר הודיע היושב ראש מצא שאחרי הבג"צ יתברר אם הדיון יימשך בועדה או לא. כולם התפזרו.

ועכשיו נותר הבג"צ לפנינו. ושם באמת הקרב יהיה רציני. עד כאן מארועי ועדת הפנים מירושלים.

היה מאלף

צורות מברקי מחאה

2.6.1991

לכבוד

הח'כ יהושע מצא

יושב ראש ועדת הפנים של הכנסת

כנסת ישראל/ירושלים

להלן 4 אפשרויות למברקי מחאה:

1. אנו תומכים בחברי קבוץ כפר-הנשיא. פרוייקט מצד עתרת אושר כחוק - במדינת חוק. מקיימים את החוק.
2. פרוייקט כפר-הנשיא תורם תרומה חשובה לענף התיירות באזור הגליל - ואנו תומכים בו.
3. בניית פרוייקט כפר-הנשיא בירדן חייב להסתיים. תחנת הכוח לא תפגע בירדן או בנוף הגליל.
4. כפר-הנשיא מקים פנינת טבע שתשרת את תושבי האזור והמטיילים מכל הארץ.

דף אינפורמציה

אתמול בבג"צ:

בית הדין הגבוה לצדק קיים אתמול דיון מקדים בענין הפרוייקט כשבראשו יושבים כבוד השופטים - אהרון ברק, שושנה נתניהו, ותאודור אור.

הדיון היה כאמור דיון מקדים ומטרתו לאפשר לשופטים להכריע אם ישנו "קייס" לעותרים או לא. על השופטים להכריע בסוף הדיון אם צריך להינתן צו על-תנאי לבקשת העותרים או לא. אם לא יינתן צו על-תנאי, כי אז הענין גמור. לא יעלה על הדעת שמשהו יערער על החלטת בג"צ. עורכי הדין שלנו מעריכים את סכויינו כ"פיפטי פיפטי". כלומר סיכויינו שקולים. כמו כן ישנה איזושהי הקלה בכך שהשופטים לא נתנו את הצו מיד, אלא ביקשו מספר ימים כדי לעיין בחומר העתירה. כלומר שאין הם מוחלטים בדעה שישנה עילה לצו על-תנאי, בינתיים. לעתירה שתי טענות מרכזיות:

1. שהנושא העקרוני של איזון בין טבע ופיתוח לא נדון באנסטנציה הגבוהה (כלומר הדו"ח של אבנימלך לא נידון במועצה הארצית אלא המחוזית).
2. הטענה השניה אומרת שהדו"ח מצביע על נזקים לסביבה (כאן יש מקום להעיר שהעותרים לא ידעו, ואף הופתעו מכך שפתרונות לבעיות לבעיות שהועלו בדו"ח הנ"ל הוכנסו בגוף התכנית של הפרוייקט).

אם יהיה צו על-תנאי, צפוי גם שבג"צ יורה על הפסקת העבודות, זמנית. אם יתברר בסוף שהעותרים צודקים, כי אז ישנה כאן פשלה של המוסדות הממשלתיים וישנו כאן מקום ליזמי הפרוייקט לתבוע את המדינה לפצותם. אין זה חובת היזם לדעת איזה אישורים צריכים להינתן, אלא חובתו של המוסד הממשלתי.

ולבסוף אין ספק שמסע ההסברה שלנו חייב להימשך, כי תהיינה לו השלכות לגבי מכלול האוירה הציבורית שמחגבשת מסביב לקבוץ כפר-הנשיא ולפרוייקט. עד כאן מארועי הבג"צ והדיון המקדים.

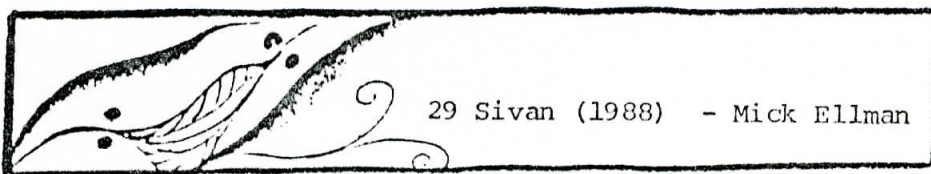
NEWS - PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * You only have to say the word "Jordan" these days, and immediately people come up with the association "Kfar Hanassi". In addition to indignant (and mostly ignorant) 'phone calls at all hours of the day and night, we have also had a variety of letters of support from friends and well-wishers. Now we are waiting for the result of the ruling of the High Court of Justice. One thing is for sure - if we stop work now, the place will really look a mess for a long time to come....
- * Welcome home to the young people who have returned home from abroad - Tsilla Masser, back from the States, and Gillie and Sarit (soon to be Collins) who have been touring the Far East.
- * We managed to collect loads of clothes for the new Ethiopian immigrants who have arrived at Ayelet Hashachar - no more needed just now, thank you. I spent an hour or so with them last week, and they are all eager to learn - especially the children (hoards of them...) all about "modern culture", Hebrew and the new ways of doing things. This will certainly not be an easy absorption - for all concerned. But there is lots of good will all round.
- * We have a new Russian family - the mother is a doctor who is undergoing training in Safad Hospital, and her husband is an electrical engineer. Their small daughter is already talking Hebrew in the kindergarden.
- * Our Bridge Team (Eddie, Roy, Kenny & Shloffer) took part in the yearly International Bridge Festival - with encouraging results. (Those interested in details, please ask the participants.)
- * Carol Lopov's daughter, Rinah, currently in the States, wrote a letter of encouragement to Jonathan Pollard, and received a very nice reply.
- * Helen Levine will be abroad for a number of weeks, and her work will be divided amongst the other workers in the Machsán.
- * Irene is starting to do alterations one day a week. If you would like something altered, please turn to Ruthie Jackson in order to put your name down.

SHABBAT SHALOM,

Inge

MISHLOZ

H A P P Y B I R T H D A Y

10.6.91. Les Gershman
 Gil'ad Maser

11.6. Gideon Butto

12.6. Levy Geneslaw

14.6. Moran Amit

15.6. Rachel Fuchs

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

12.6. Tootsie & Jackie Amar

13.6. Ya'el & Henry Sprung

Dot & Shim'on Sheingesicht

14.6. Tamar & Oran Collins

F I L M O F T H E W E E K - B I R D O N A W I R E

with Goldie Hohn; Mel Gibson.

Goldie Hohn is a comedienne - Mel Gibson is a "baddy" -
the result is a comedy-thriller, which at the same time tries to be a
parody on adventure films. (Hope you understood that...) A nice, light
piece of entertainment for a warm summer night.

TONIGHT - at 21.30 in the Moadon

we have a get-together in order to mark the 70th
birthday of a number of chaverim.

Yes, we are also not getting any younger!

M A Z A L T O V

on the birth of
A SON - to Amnon & Miriam
GRANDSON to MICHAL & MOSSY.

Lots of Naches.

